

Invaliditeter vil det efter min Mening være rigtigt at forlade Kapitalsystemet og gaa over til Rentesystemet. Det glædede mig meget at høre den højtærede Indenrigsminister udtale for et Øjeblik siden, at det var et Spørgsmaal, der kunde forhandles i det kommende Udvalg, og at han gerne vilde deltage i en saadan Forhandling, selv om han maatte hævde, at det var rigtigst at blive staaende ved Kapitalforsikring. Personlig har jeg bestandsig, naar vi har beskæftiget os med Ulykkesforsikringslovgivning, været stemt for Livrenteforsikring, om end jeg som Ordfører under Forhandlingen om de fleste tidligere Ulykkesforsikringslove paa det Udvalgs Vegne, for hvilket jeg talte, har hævdet Kapitalsystemet. Det har da ikke været min egen Opfattelse, at dette var det bedste, og naar man nu udvider Ulykkesforsikringen til at omfatte mange flere Individuer end hidtil, vil det, tror jeg, blive endnu mere nødvendigt at overveje det Spørgsmaal ret alvorligt, om man ikke bør gaa over til et andet Princip. Forholdet er nemlig, at naar Staten paatager sig Organisation af hele dette store Velfærdsomraade, bør det ikke ske alene under Hensyn til den enkelte Samfundsbørgers, der kan blive uheldigt stedt i økonomisk Henseende i Tilfælde af indtræffende Invaliditet, men der bør ogsaa ses rent samfundsmæssigt paa Sagen. Man kender Eksempler paa, at den i Henhold til Ulykkesforsikringsloven udbetalte Kapital undertiden er forsvundet mellem Hænderne paa vedkommende Invalid, uden at denne har faaet nogen paaviselig Nytte i Retning af at skabe sig et Erhverv, som han kan tage op, naar han ikke længere kan fortsætte det Arbejde, i hvilket han hidtil har virket. Dette er efter min Mening i høj Grad uheldigt, og naar Staten paatager sig en saadan Organisation, som der her er Tale om, bør Statsmagten drage Omsorg for, at de Erstatninger, der udbetales, i Virkeligheden kommer den vedkommende til Nytte. Det kan imidlertid Staten ikke kontrollere ved Kapitalforsikring, men det kan i videst mulige Grad lade sig gøre, hvor man bygger paa Livrentesystemet, hvorefter den vedkommende faar sin aarlige Rente. Han risikerer ikke at blive rent ødelagt, hvis Uheld rammer ham, f. Eks. derved, at den indbetalte Kapital i Tilfælde af en økonomisk Anbringelse gaar tabt. Ved Livrentesystemet er det kun Aarsrenten, der drejer sig om, næste Aar vil han faa den samme Rente. Og det behøver ikke at

skyldes Misbrug, naar det gaar en Invalid, som faar 500 eller 600 Kr. eller mere udbetalt, saaledes, at disse Penge bliver borte mellem Hænderne paa ham, Pengene kan forsvinde for ham af mange andre Grunde, dels fordi han ikke er vant til at have saa mange Penge mellem Hænder paa een Gang og som Følge deraf omgaas dem uøkonomisk, dels kan Grunden være, at entreprenante Folk tilraader ham at forsøge sig i et eller andet voveligt Foretagende, og at han er uerfaren nok til at gaa ind derpaa. Man har set, at mange af den Slags Tab har fundet Sted under den gældende Lovgivning, og da man nu udvider denne til at omfatte mange flere, hvilket jeg kun glæder mig over, bliver det efter min Mening endnu mere nødvendigt at gaa over til Rentesystemet navnlig overfor de større og de varige Invaliditeter. Jeg vil derfor tillade mig at henstille saavel til den højtærede Minister som til det Udvalg, der faar med Sagen at gøre, at tage dette Spørgsmaal under alvorlig Overvejelse, thi jeg tror, at det netop der drejer sig om noget fundamentalt, og at det betyder meget med Hensyn til den Virkning, Loven vil faa, og som vi alle ønsker maa blive saa god og saa fyldestgørende som muligt baade for den enkelte og for Samfundet.

Jensen-Sønderup: De Udtalelser, der er faldet, er ikke af den Natur, at der for mig er Anledning til ret mange Bemærkninger. Jeg vil takke den højtærede Indenrigsminister for de Udtalelser, han fremkom med, og som i al Almindelighed vistnok maa siges at være Udtryk for — hvad jeg ogsaa har frudsat —, at der ikke vil være Vanskelighed ved at opnaa Enighed med Ministeren om Ændringer baade paa det ene og det andet Omraade, hvis saadanne maatte anses for ønskelige og der kan opnaas Enighed i Udvalget og senere paa Rigsdagen om saadanne Ændringer. Der er kun en enkelt Ting af, hvad Ministeren nævnte, som jeg finder Anledning til at berøre. Det er de Bemærkninger, Ministeren gjorde til mig om det Spørgsmaal, jeg havde fremdraget i Forbindelse med min Omtale af § 33 i Lovforslaget, hvor der tales om Nedsættelsen af Erstatningen til ældre Personer. Ministeren vilde have Ret i sine Bemærkninger, hvis Lovforslaget som Hovedregel gik ud paa at fastslaa en Invaliditets-Renteforsikring, thi det er en Selvfølge, at saa bør en ældre tilskadekommet Arbejder ikke kunne gøre Krav paa saa meget som